

punkt
& FLADE

EN OVERSIGT OVER 90'ERNES DANSKE KORTPROSA OG NOVELLER

PUNKT & FLADE

- en oversigt over 90'ernes danske kortprosa og noveller

Af Johannes Fibiger

I geometrien er et punkt defineret ved ikke at have nogen udstrækning. Alligevel udgøres en flade af en kontinuert mængde punkter i to dimensioner, mens et rum (fang) igen udgøres af punkter i tre dimensioner. Paradokset, som forholdet mellem punkt og flade udgør, ligner et tilsvarende fænomen i 90'ernes danske litteratur. Her har en række yngre forfattere kastet sig over minimalisme, punktromaner, kortprosa og noveller. Den korte form betyder ikke, at man har opgivet at sige noget om livet og døden, om kærlighed og had, om verden eller historien. Men måden, man siger det på, er kort og koncentreret.

Tilsyneladende ligner toneangivende forfattere som Helle Helle, Christina Hesselholdt, Merete Pryds Helle, Simon Fruelund, Peter Adolphsen og Jan Sonnergaard ikke hinanden nævneværdigt. De angriber verden fra hvert sit punkt og breder sig ud over hele fladen. Men et fællestrekk er samspillet mellem de partikulære og helheden, mellem det lokale og globale og mellem overflade og dybde. Den stramme form hænger også sammen med opfattelsen af læseren som medskabende: det er i læserens bevidsthed, at det usagte eller antydede vider sig ud og får krop.

Hvorfor blev 90'erne de korte genrens periode? Det kan der næppe svares udtømmende på, men en af grundene er en vis skepsis mod store fortællinger, der prætenderer at formidle sandheden om samfundet og historien. En anden er institutionel. En række af de unge forfattere har frekventeret Forfatterskolen i København, og i dette regi virkede den korte form inspirerende. Hurtig at producere, nem at give feedback på og mulig at afpudse til det perfekte. Flere kritikere har kaldt den nye litteratur for 'anorektisk', dvs. en form for litterær spisevægning, der skabte tynde tekstkorpus'er uden realitetssans.

Men læserne har i stigende grad taget teksterne til sig, bl.a. fordi de fungerer i undervisningssammenhænge. I dag oplever man opgaveskrivende elever valfarte til bibliotekerne og surfe på nettet for at finde tekster og teori - og forfatterne må, hvis de ikke siger fra - ustandselig svare på mails og telefonopringninger fra videbegærlige unge. For det kræver ofte lange svar at forklare en kort tekst.

Farvel til det postmoderne

I begyndelsen af 80'erne satte begrebet 'det postmoderne' en ny litterær dagsorden. Begrebet dækkede en tilstand, hvor ideologierne var døde, religionerne i krise, identiteten flydende, og hvor svarene blæste i vinden. Postmodernismen slog først igennem i arkitektur og design,

siden i litteraturen. I den benyttede man sig af den kollageagtige teknik, hvor kunstneren stjal med arme og ben fra andre epokers stilretninger. Man citerede og parodierede traditionelle kunstneriske udtryk og skaber et kludetæppe af referencer gerne kombineret med et såkaldt metaplan, hvor kunstneren funderer over værket's tilblivelse. Efterhånden blev begrebet om det postmoderne så bredt, at det sagde alt og intet, og man søgte nye betegnelser for samfundet og dets strukturforandringer. Den engelske sociolog Anthony Giddens kaldte vor tid for *senmoderniteten* og betonedes dermed, at det moderne ikke var forbi, men blot havde ændret sig, mens den danske kulturforsker Lars Qvortrup betegnede perioden omkring årtusindskiftet som *det hyperkomplekse samfund*.

Samfundet består i dag af en række delsystemer, der alle udvikler deres felt og navigerer efter systemerne omkring dem. Verden lader sig ikke overskue fra et af disse systemer, fordi den udgøres af interaktioner på kryds og tværs mellem dem. Verden kan kun begribes ved, at den forstås indefra, nedenfra, udefra, ovenfra på én gang, dvs. ud fra en mængde synsvinkler. Kunstens opsplitning i små fortællinger, der taler sammen, er derfor en variant af denne tænkning. Derfor leger mange nye forfattere med kortprosa, punktromaner og noveller, hvor synsvinklerne skifter, og man er i øjenhøjde med personerne. I det eftermoderne værk er blikket rettet mod det øjeblikkelige, det lokale og det, der sker på grænsen mellem verdener, som bryder sammen.

I 90'erne er forfattere og filosoffer optagede af en bestemt filosofisk retning, der netop arbejder med hverdagsbevidsthed og samspillet mellem krop og verden. Denne retning hedder fænomenologi og har sit udspring hos de store mestertænkere Edmund Husserl (1859-1938) og Martin Heidegger (1889-1976). Ordet *fænomen* er græsk og betyder tilsynecomst: det, der viser sig, det, der træder frem. Fænomenologien lægger vægt på vor umiddelbare sansning, men den fremhæver, at al sansning uløseligt er sammenkædet med forståelse. Vi kan ikke sanses uden at opfatte en hel betydningsammenhæng. 'Mening' er derfor ikke bare noget, mennesket konstruerer i den blå luft, den er givet i kroppen som færdigheder, som måder at forholde sig til sin omverden på.

Fænomenologien får afgørende indflydelse på en række yngre forfattere som Simon Fruelund, Helle Helle og Pablo Henrik Llambias, der minutøst gengiver hverdagsliv og hverdagsbevidsthed i deres værker.

Minimalisme og punktroman

I 1990'erne bliver minimalismen en etikette, man hæfter på eksperimenter med kortprosa og den enkle stil, som anlægges i en række 90'er-forfatterskaber. Minimalismen er kendetegnet ved en underforstået stil, der gerne betjener sig af indirekte fremstillingsformer (fx ved dækket direkte tale) og overlader en masse 'tomme pladser' til læserens bearbejdning. Stilen er nøgtern og

står ofte i dialog med en voldsom handling, der gradvist træder frem. Af udenlandske inspirationskilder står Kjell Askildsens, Raymond Carvers og Ernest Hemingways noveller centralt. Den minimalistiske stil er meget tydelig i Simon Fruelunds *Mælk* (1997) og Helle Helles *Rester* (1996).

Til gengæld benægter forfatteren Christina Hesselholdt pure at lade etiketten minimalisme klæbe sig til hendes punktromaner. Der er tale om koncentrerede fragmenter med stort betydningsindhold, der netop ikke er minimalt, men maksimalt sematisk ladede.

Punktromanen opstår som genre i 1960'erne i Norge, hvor en række forfattere arbejder med at skrive korte og koncentrerede kapitler af ½ sides længde. Det er så læserens opgave at forbinde fragmenterne og fremkalde den narrativitet, som romangenren forudsætter: dvs. læseren må konstruere tiden, sammenhængen og psykologien. De fleste punktromaner er fortalt i nutid og medsyn, så læseren selv må etablere det overblik, en traditionel fortæller ville bibringe. De ydre beskrivelser af personerne er spredte, uden samlende perspektiv, læseren må selv foretage den metonymiske bevægelse fra del til helhed.

I 1991 indledte Christina Hesselholdt sin trilogi om Marlon, der kom til at tælle *Køkkenet, Gravkammeret & landskabet* (1991), *Det skjulte* (1993) og *Udsigten* (1997). I et interview har Hesselholdt forklaret, at hun netop fascineres af, hvor meget en tekst kan udelade og dog alligevel fortælle en historie. Af andre danske forfattere, der har eksperimenteret med punktromanen, kan nævnes Helle Helles debutroman *Eksempel på liv* (1993) og Solvej Balles lyriske kortprosastykker *&* (1990) og *Eller* (1998).

Kortprosa

Kortprosa betegner som navnet angiver kortere prosatekster. I modsætning til novellen udfolder kortprosatekster ikke et eksemplarisk trefaset forløb med en begyndelse, en midte og en slutning. Kortprosateksten er mere skitseagtig, ofte får man kun ansatser til et handlingsforløb, måske skæres slutningen bort, eller også får man historien fortalt i så koncentreret form, at der ikke bliver plads til udfoldelse af beskrivelser af miljøer, personer eller psykologi. Den afgørende begivenhed, der kendetegner novellen, indtræffer måske ikke, i stedet møder man måske en stemme, der gennem sin tale røber mere, end han/hun aner. Kortprosaen bliver mode i 1990'erne, først og fremmest fordi den bliver dyrket på Forfatterskolen. Nogle af dens fremmeste udøvere er Helle Helle, Simon Fruelund og Katrine Marie Guldager, men også ældre forfattere som Peter Seeberg, Hans Otto Jørgensen og Klaus Ribbjerg må betegnes som mestre i genren.

En af de mest interessante udøvere af kortprosaen er Peter Adolphsen (f.1972). Han er elev fra Forfatterskolen (1993-95) og kan derfor træde frem som en meget overbevisende bogdebutant i 1996. Indtil videre har

Peter Adolphsen udgivet to bøger, hvis titler absolut er dækkende for indholdet: *Små historier* (1996) og *Små historier 2* (2000).

Teksterne er virkelig små. De er fra ½ til tre sider lange (én undtagelse er dog en novelle til *Ud & se* på ni sider), men oftest kun omkring en side. Den korte form gør, at de ikke lader sig udstrække til at være noveller, men nok kan skitsere en livssituation, en problemstilling eller en sammentrængt skæbne-ænedote. Indbyrdes er teksterne vidt forskellige, både i indhold og form. Om sin måde at skrive på fortæller forfatteren selv: »Det er et slidsomt og udmarvende vanvid at skrive tykke bøger, at bruge fem hundrede sider til at forklare en tanke, man kan gøre mundtligt rede for på få minutter. Den bedste fremgangsmåde er at foregive, at sådanne bøger allerede eksisterer, og tilbyde et resumé, en kommentar«. Med sine kortprosatekster er Adolphsen beslægtet med bl.a. Helle Helle, Christina Hesselholdt og Solvej Balle. Men til forskel fra de tre kvinder bekender Adolphsen sig til en morbid, sort humor, der samtidig er formidlet glasklart i elegante syntaktiske variationer.

Novelle

Ordet novelle kommer fra det franske nouvelle, der betegner en kort nyhed. En novelle er en kortere episk tekst, der fortæller en historie. I modsætning til romanen skildrer den et enstrengt forløb. Den knytter sig med den tyske digter Goethes definition af novellen som en 'indtruffet, uhørt begivenhed', mens en roman fokuserer på et flerstrengt udviklingsforløb. En novelle har følgende genrekarakteristika: Den demonstrerer, hvordan en begivenhed ændrer eller vælter en etableret orden. Handlingen formidles af en fortæller, en stemme, der beretter, beskriver og arrangerer sceniske passager og trækker i handlingens tråde. Novellen har et begrænset persongalleri og få miljøer, den har gerne én hovedperson og udspiller sig i samme lokalitet. Dens personer er typiske, vi får ikke alt at vide om dem, kun de træk, der er nødvendige for handlingen.

Novellens tidsforløb er ofte begrænset til nogle få dage, ofte få timer, og fokus er rettet mod det fatale determinationspunkt, hvor historiens konflikt ikke kan kaldes tilbage, og et kulminationspunkt, hvor historiens indsigt, morale eller konsekvenser lader sig bestemme. Kort sagt udgør novellen et tekstligt hele med en begyndelse, en midte og en afslutning. Begyndelsen kan evt. suspenderes med en in medias res-begyndelse, og afslutningen kan for så vidt godt (og er det ofte) være åben.

Skal man pege på tre unge novelleforfattere kommer man ikke uden om Helle Helle, Naja Marie Aidt og Jan Sonnergaard. Helle Helle debuterede med *Eksempel på liv* (1993) - en punktroman bestående af en række kortprosatekster med indbyrdes forbindelseslinier. I 1996 slog hun igennem med novellesamlingen *Rester* (1996). Den kom i bogklub, og tekster herfra vandrede ind i eksamensopgaver og antologier og er

siden blevet en klassiker. I et interview forklarede Helle samlingens titel: »Den refererer til, at mange af personerne gerne vil skille sig af med nogle andre personer eller et eller andet andet i deres liv, men ikke kan. Der bliver altid en rest tilbage.«

Denne tankegang gælder også de næste bøger, romanerne *Hus og hjem* (1999) og *Forestillingen om et ukompliceret liv med en mand* (2002), samt novellesamlingen *Biler og dyr* (2000). Også disse tekster er minimalistiske, men siger mere, end der står på linierne. Filosofien bag forfatterskabet er, at læseren ud fra nogle få karakteristiske detaljer selv skal slutte sig til 'resten'.

Naja Marie Aidt (f. 1963) fik efter tre digtsamlinger sit folkeligt gennembrud med novellesamlingen *Vandmærket* (1993), der senere blev fulgt op af *Tilgang* (1995). Novellerne skildrer frihedsdrømme og kærlighedslængsel, der til stadighed møder modstand. Aidt skriver en enkel og prunkløs prosa, der inddrager dagliglivets facetter og almindelig hverdagsbevidsthed, men som samtidig har et bizart og surrealistisk islæt, der gør novellerne skræmmende. De nævnte karakteristika kommer alle til orde i den fysisk ubehagelige, men godt turnerede novelle »Lille Fedtøre« fra *Vandmærket*.

Fra minimalisme til maksimalisme

Endelig må Jan Sonnergaard (f. 1963) ses som en havkat i 90'ernes minimalistiske hyttefad. Han gik straks i opposition mod Forfatterskolens finlitterære stiløvelser og forlangte handling og samfundsmæssigt engagement. Hvor disse kunne file på formuleringerne af en fjer, der daler gennem et lufttomt rum, ville Sonnergaard gøre den lille fjer til 27 høns, selv plukke hønsene og forholde sig kritisk til Jens Hansens gårddrift. Omtrent sådan karakteriserer forfatteren sig selv, og han lagde sig hurtigt ud med daværende socialminister Karen Jespersen, til hvem han dedikerede novellen »Lille skat« - en tekst om forlorne almisser og børnemishandling, og i samme periode pådrog han sig en retssag, da han kaldte Pia Kjærsgaard for 'landsforræder'.

Jan Sonnergaard slog igennem med et brag, da han udgav sin debutsamling *Radiator* fra 1997, der siden blev fulgt af *Sidste søndag i oktober* fra 2000. Det, der gjorde udslaget, var, at her kom der en ny forfatter, der turde skildre den rå og glemte virkelighed på samfundets bund - og i et sprog, der ikke var præget af bedrevende medlidenhed, men af rå kynisme og fortælleironi. For Sonnergaard var det vigtigt at bringe oversete eksistenser og udkantsområder ind i finlitteraturen - og han flyttede så at sige Pontoppidans *Fra Hytterne* til det københavnske nordvestkvarter anno 1997. Sonnergaards indtog på scenen kom samtidig til at varsle en ny og bredere prosa omkring artusindeskiftet, der atter satte problemer under debat.

Noveller og kortprosa 1990-2002

Peter Adolphsen:	»Små historier«	(1996)
Peter Adolphsen:	»Små historier 2 «	(2000)
Naja Marie Aidt:	»Vandmærket«	(1993)
Naja Marie Aidt:	»Tilgang«	(1995)
Solvej Balle:	»&«	(1990)
Solvej Balle:	»Ifølge Loven«	(1993)
Solvej Balle:	»Eller«	(1998)
Jens Blendstrup:	»Mennesker i en mistbænk«	(1994)
Jens Blendstrup:	»Dame til fornuftige priser«	(1994)
Jens Blendstrup:	»Lanterna Vagina«	(2000)
Kim Blæsbjerg:	»Fælder«	(2002)
Anders Bodelsen:	»16 noveller«	(1997)
Mads Brenøe:	»Så megen vrede«	(1993)
Mads Brenøe:	»Det mørke«	(1994)
Jeppe Brixvold:	»Hvirvler«	(1998)
Jakob Ejersbo:	»Superego«	(2000)
Simon Fruelund:	»Mælk«	(1997)
Simon Fruelund:	»Planer for sommeren«	(2002)
Katrine Marie Guldager:	»Styrt«	(1995)
Helle Helle:	»Eksempel på liv«	(1993)
Helle Helle:	»Rester«	(1996)
Helle Helle:	»Biler og dyr«	(2000)
Merete Pryds Helle:	»Imod en anden ro«	(1990)
Merete Pryds Helle:	»Ti fingre fra eller til«	(2002)
Christina Hesselholdt:	»Køkkenet, gravkammeret & landskabet«	(1991)
Christina Hesselholdt:	»Det skjulte«	(1993)
Christina Hesselholdt:	»Udsigten«	(1997)
Christina Hesselholdt:	»EKS«	(1995)
Christina Hesselholdt:	»Hovedstolen«	(1998)
Peer Hultberg:	»Byen og verden«	(1992)
Peer Hultberg:	»Kronologi - prosa 1964-94«	(1995)
Peter Høeg:	»Fortællinger om natten«	(1990)
Louis Jensen:	»Hundrede historier«	(1992)
Louis Jensen:	»Hundrede nye historier«	(1995)
Louis Jensen:	»Hundrede splinternye historier«	(2000)
Louis Jensen:	»Hundrede firkantede historier«	(2002)
Ida Jessen:	»Under sten«	(1989)
Ida Jessen:	»De uskyldige«	(1994)
Ida Jessen:	»Den anden side af havet«	(1997)
Pia Juul:	»Mit forfærdelige ansigt«	(2001)
Hans Otto Jørgensen:	»Amerika«	(1990)
Hans Otto Jørgensen:	»I tidens standsning«	(1991)
Hans Otto Jørgensen:	»Den bronzeafarvede kalkun«	(1993)
Hans Otto Jørgensen:	»Nåden«	(1994)
Hans Otto Jørgensen:	»Riggo har ikke noget imod det abstrakte«	(1997)
Hans Otto Jørgensen:	»Mænd«	(1998)
Hans Otto Jørgensen:	»Æsel her«	(2000)
Pablo Henrik Llambías:	»Hun har en altan«	(1996)
Pablo Henrik Llambías:	»Rådhus«	(1997)
Svend Åge Madsen:	»Mellem himmel og jord«	(1990)
Svend Åge Madsen:	»Nærvær og næsten«	(2000)
Eske K. Mathiesen:	»Den grønne lanterne og andre fortællinger«	(1998)
Ib Michael:	»Atkinsons biograf«	(1998)
Klaus Rifberg:	»Vi blir jo ældre«	(1993)
Klaus Rifberg:	»Andre tider«	(1997)
Klaus Rifberg:	»Kort sagt«	(1999)

Marina Cecilie Roné:	„Ud af et skød“	(1990)
Peter Seeberg:	„Rejsen til Ribe“	(1990)
Peter Seeberg:	„Halvdelen af natten“	(1997)
Rolf Sindø:	„Pindsvin kan ikke svømme“	(2000)
Jan Sonnergaard:	»Radiator«	(1997)
Jan Sonnergaard:	“Sidste søndag i oktober”	(2000)
Preben Major Sørensen:	“Personlige grunde og afgrunde”	(1991)
Preben Major Sørensen:	“Bevægelser i mørket”	(1994)
Preben Major Sørensen:	“Faldgruber”	(1999)
Preben Major Sørensen:	“Øksens tid: læsioner”	(2002)
Jens Smærup Sørensen:	“Noveller”	(2002)
Jesper Wung Sung:	“To ryk og en aflevering”	(1998)
Jesper Wung Sung:	“Og havet klapper”	(2000)
Kim Fupz Aakeson:	«Sidemanden»	(1995)
Kim Fupz Aakeson:	“Dyrekredsen”	(1996)
Kim Fupz Aakeson:	“Popmusik”	(1999)

Antologier

De ti bud : ti noveller. Redaktion: Niels Beider. Gyldendal, 2001

Litteratur. Bind 9: 1994-1999. Redaktion: Merete Dejgaard Bernth. Gyldendal, 2000.

Litteratur. Bind 8: 1988-1993. Redaktion: Kristen Bjørnkjær. Gyldendal, 1994

Kortprosa. Redaktion: Jeppe Brixvold og Hans Otto Jørgensen. Lindhardt og Ringhof, 1999

Antologi af dansk kortprosa. Redaktion: Jeppe Brixvold og Hans Otto Jørgensen. Dansk lærerforening, 1998

Pralhalse, løgnhalse og virkelige fantaster. Redaktion: Camilla Christensen og Hans Otto Jørgensen. Dansk lærerforening, 1997

Skumhedens tid. Redaktion: Gert Emborg og Ivan Z. Sørensen. Dansk lærerforening, 1994

Fem års litteratur : 1998-2002. Redaktion: Stefan Emkjær ... et al. Systime, 2002

Begyndelser : nye noveller. Redaktion: Bo Green Jensen og Jens Christiansen. Borgen, 1987-1995

Nyeste tid – de seneste 5 år. Redaktion: John Mogensen, Knud Ryg Olsen, Ole Ravn. Systime, 1994

Ankomster - til 90'erne. Redaktion: Marianne Stidsen. Dansk lærerforening, 1995 (med udførlige indledninger)

Udveje - fra 90'erne. Redaktion: Marianne Stidsen. Gad, 2001 (med udførlige introduktioner)

Hjertevirus - kærlighed på tværs : Den gode historie på tværs. Den Danske Boghandlerforening, 2002

Er det løgn, hvad jeg siger? : danske noveller fra 1980'erne til 2002. Redaktion: Kamilla Løfstrøm Kristensen og Hans Otto Jørgensen. Dansk lærerforening, 2002.

Om genren

Lars Arild: Novellen i teori og praksis i **Edda nr. 4**, 1986

Søren Baggesen: Den blicherske novelle. Gyldendal, 1965 (99.4 Blicher, Steen Steensen)

Thomas Bredsdorff: Struktur og retorik i den klassiske novelle i **Danske studier bd. 89**, 1994.

Jeppe Brixvold/ Hans Otto Jørgensen : Efterskrift i Antologi af dansk kortprosa. Dansk lærerforening, 1998

Aage Henriksen: Gotisk tid : fire litterære afhandlinger. Gyldendal, 1971 (81.604)

Marie Lund Klujeff: Novellen. Gad, 2002 (80.1)

Baggrundslitteratur

Lars Bukdahl: Ritter Sport-Generationen i **Kritik nr. 141**

Perspektiver i nyere dansk litteratur. Redaktion: Neal Ashley Conrad... et al. Spring, 1997 (81.65)

Dansk Noter nr. 3. 1993. (Temanummer om 90'er-litteratur)

Dansk Noter nr. 1. 2000. (Skrevet af og redigeret af unge forfattere)

Johannes Fibiger: Litteraturens veje. Ny revideret udgave. Gad, 2003 (81.6)

Litteraturhåndbogen 1-2. Redaktion: Ib Fischer Hansen... et al. 6. udgave. Gyldendal, 2001 (81.6)

Hans Hauge: Generelle tendenser og genfærd i 1990'erne i **Kritik nr. 141**

Hans Hauge: Litteraturens fremtid i stikord i **Dansk Noter nr. 4**. 2001

Steffen Hejlskov Larsen: Hybrider i 90'er-litteraturen i **Kritik nr. 121**

Gunilla Hermansson: Mellem det korte og det lange : undersøgelser af dansk 90'er-prosa. Spring, 2000 (81.65)

Læsninger i dansk litteratur. Bind 5: 1970-2000.

Redaktion: Inger-Lise Hjørdt-Vetlesen. Odense universitetsforlag, 1999 (81.6)

Dansk forfatterleksikon. 2 bind. Redaktion: John Chr. Jørgensen. Rosinate, 2001 (99.381)

Anne-Marie Mai: Head over feet - sider af 1990'ernes danske litteratur i **Kritik nr. 141**

Prosa fra 80'erne til 90'erne. Redaktion: Anne-Marie Mai. Borgen, 1994 (81.65)

Danske digtere i det 20. århundrede. Bind 3. Gad, 2000 (81.64)

Litteraturens stemmer : Gads danske forfatterleksikon. Redaktion: Benedicte Kieler og Klaus P. Mortensen. Revideret udgave. Gad, 2003 (81.6)

Erik Skyum Nielsen: Engle i sneen : lyrik og prosa i 90'erne. Gyldendal, 2000 (81.65)

Erik Skyum Nielsen: Lysets tøven, øjets træghed : linjer gennem dansk litteratur 1978-1996 i **Kritik nr. 121**

Erik Skyum Nielsen: Ordet fanger : litterær kritik i udvalg. Gad, 2002 (81.65)

Marianne Stidsen: Idyllens grænser : på sporet af en kritisk postmodernisme. Samleren, 2002 (71.15)

Marianne Stidsen: Litteratur med udsigt i Historier om nyere litteratur og kunst. Gad, 1999 (81.5)

Dorte Øberg: Det litterære væksthus - Forfatterskolen og prosaen 1987-96. Odense universitetsforlag, 1997 (80.8)

Vandmærker : nærlæsninger af ny dansk litteratur. Redaktion: Anders Østergaard. Dansk lærerforening, 1999 (81.65)

Links

www.litteratursiden.dk

www.infomedia.dk (kræver password)

www.forfatterweb.dk (kræver password)

www.fng.dk (Folkebibliotekernes Netguide)

B I B
L I O
T E K
↑
≡ E T

Udarbejder

Omslagsdesign

Udgiver og ©

Tryk

Varenummer

PUNKT & FLADE

Johannes Fibiger

Ellen Philipsen

DBC medier as, 2003

A-Print, Espergærde

47110302